

zapustila tak lepa mlada žena, je privlekel en „krakal“ kosoši od Kreftovega Johana. Pezkošava Mica iz Sratovec pa je „ofrala“ eno stopico smetane. Tak zdaj pa še muzikante, pa imajo v farofu gostijo sredi posta. To je te pa — „sveti“ misijon. Na ta način mora vera pešati. Somišljeniki, tak lepo v Radgonskem okraju organizirani, poučujte ljudstvo! Naše ljudstvo ne sme postati nikdar plen črnega klerikalizma!

V Mezgovcih. Dragi „Stajerc“, nisi še v svojih predalih prinesel nič od naše občine Mezgovce. Toraj te prosimo, stori nam to uslugo, da nam pustiš mali prostor, da tudi izve širok svet od naše občine zanimive stvari, kako gospodarijo naši občinski očetje. To so vam pravi klerikalci, seve, da samo takrat, kadar se gre za nikdar napolnjeni žep. Dragi mi, saj so ti znani Brendiči, saj smo že mnogo čitali v tvojih listih od njih. Toraj poslušaj svet in strmeli boš! Predstojnik je Brendič, svetovalca še za zdaj zamolimo. To pa moram opomniti, da zdaj so mu potekali dnevi županovanja; ti očki so dogospodarili! Kaj se vboji smilimo mi tem ljudem, ki se za blagor občine niso brigali. Ceste so zanemarjene, občinska in ubožna blagajna imata sušico; saj tudi mora tako biti, — volk sit pa jagnje celo, to tudi ne more biti; mošnja polna pa za blagor občine kaj storiti, to tudi ne more biti. Imamo ubogo, ki je že bila 2 krat na operaciji pa nima vinarja svojega, le to kar so ji usmiljeni ljudje druge občine podarili, zamanj je prosila pri svoji občini. Sedaj mora spet v Ptujski bolnišnici iskati pomoči. Toraj takšni so naši očetje! Zdaj pa te prosim, dragi „Stajerc“, še za malo prostora in malo potrpljenja, da boš znal, kako se nam godi tu doli. Imeli smo občinske volitve, pa mi imamo samo 2 razreda in sedaj bo moral zapustiti Brendič stolec, ker mora biti tudi temu enkrat konec. To je Brendič zavohal in si študiral, kaj bo zdaj, ker je zvedel, da manjši posestniki nameravajo enkrat prodreti v odbor. Zdaj pa njegove grešne kosti spreleti groza: kaj ako bi zmagali in mi račune pogledali ter povabil gospode iz Gradca in jaz Brendič in celi stari odbor bi imel sitnosti. Tuhtal in tuhtal je prav kunčno! In potem se je čulo govorice: kdor noče z obljubami prav voliti, pa bo moral, če se mu žuga, da bomo razmerili občinsko posestvo, drugi ne sme pasti, tretjemu ne gre orat, četrtemu bo vzeto posestvo, ki ga ima v najem itd.; zopet drugemu obljubi kaj drugega pa tega še zdaj ne povem. Ali mi smo le priborili 2 naša v odbor in 2 namestnika. Imam vam še veliko sporočiti o naših računih in tudi zaradi lova imajo naši očetje mnogo masla na glavi, pa to bo vse še prišlo drugikrat na vrsto; le maslo se sprijaznite z nami!

Dobje pri Planini. Župnik Vurkelc nas napada v „Sov. Gospodarju“ in nas imenuje „lažnivec“, vkljub temu, da govorimo in pišemo o njemu samo golo resnico. Kaj takega bi značajni človek ne storil; da pa to stori župnik Vurkelc, kateri le tuhta, kako bi ljudstvo hujekal, farbal in ciganil, se ni čuditi, saj tudi prigovor pravi: Kakor je človek sam, tako misli tudi o drugih. V omenjenem listu se hvali, da ima že veliko vlog v farški posojilnici in da se je tudi že veliko izposodilo. Mi pa trdimo in tudi dokažemo, da radovoljne vloge prav nobene nimate, dokažemo Vam, da ste v spovednici na svetem mestu ljudi prigovarjali, da naj Vam prinesejo denarja, da ste šolskim otrokom zapovedovali, da naj njih stariši prinesejo Vam denarje, da ste ljudi plavšali, da se bo dobiček pri posojilnici med ude razdelil, in da niste povedali resnice, da po Vaših štatutih slučajni dobiček pri posojilnici zleze le v Vaš žep in izguba plačajo ude posojilnice. Ali se ne bojite kazni, ker ljudi plavšate in lažete? Hm, hm, greh bi storil kdor bi Vam rekel da ste se lastnoustno izjavili, da ni Vaša dolžnost, da bi šli človeka v smrtni nevarnosti predvidi z svetimi sakramenti, če bi Vas bil prej kedaj razžalil. To pa ja ni po izgledu Kristusa, kateri je še celo molil za svoje sovražnike. V tej zadevi bomo se prosili prevzvišenega knezoškofa za svet in pojasnenje, ali je mogoče da bi to resnica bila. Župnik Vurkelc pa menda itak pričakuje kakšne podnošnice od prevzvišenega knezoškofa, da je rekel pri velikonočnem spraševanju: Morebit bojo škof tudi meni kaj rekli, ja pa jes hočem priče imeti. S tega se lahko sodi kaj župnik misli, da hoče priče imeti.

Najhitreje namerava še prevzvišenega knezoškofa tožiti, ker je ves vnet za tožbe. Ako bi župnik Vurkelc sveti evangelijski pridno študiral, kakor tožbe, bil bi najmenitnejši duhovnik. Občinske volitve bi že morale biti tukaj oktobra 1907 razpisane; pa ker še župnik nima dosti zaslonbe, hujeka čez vse nevidnega župana „Tomaža“, da volitve ne razpiše. Prigovarjal je že na mnogih mestih, da bi volili po silem kramarja „Tonča“ za župana. To bi mu bilo gotovo najbolj po volji, da bi bil po silem kramar župan, župnik tajnik in blagajnik, kmet pa palico v roke in s trebnuhom za kruhom. Ali Vam gosp. župnik še ne zadostuje tistih 3000 kron, katere ste izciganili iz faranov, in ste jih plavšali, da bodele kupili kaplana? Zdaj tuhtate še občinske doklade v svoj žep spravljati? Res lepi koraki za duhovnika, kot namestnika božjega. Mislimo in trdimo pa, da z Vaše moke ne bo kruha. Kakor nam le hudo želite, vredni ste vsega našega zaničevanja in preziranja. Pomnite si: Kjer sejejte sovražstvo in prepri, bodele želi vihar. Prihodnjič bomo še povedali, kako kunčno župnik Vurkelc vbožne podpore razdeljuje, torej na svidenje!

Iz Zibike. Dragi „Stajerc“! Nekaj novic ti moramo naznaniti tudi od našega pevskega društva ki so ga naš g. župnik in Alojz Čander ustanovila. Društvo je res močno in veliko. Fantje in dekleta zmirom zdaj imajo šolo, vsaki večer od 6. do 12. ure po noči. Vsaki večer še po poti pnavljajo, da tenor ne pozabijo. Zapojejo: „Kutu kutam, kutu kutam...“ Prvikrat so peli na korn v cerkvi v Božiču pri ponočnicah; peli so latinsko, ker baje slovensko dobro ne znajo. In tudi naš novi organist je krasno orglal, eno je pritnil, pa je bilo troje tiho. Mi možje iz Zibike ne moremo poslušati orgljanja pri kaplanovi maši; najbolje da je tiho, da lažje mi stari možički molimo. Ali naš g. kaplan so pač en fajn gospod ne nucejo ne moštne ne koruzne birje; živijo ob svojem denarju. Zahvaljujemo našega župnika za g. kaplana, so ponižni dušni pastir. Več povemo drugič!

Več mož iz Zibike.

Žitaravas. Dragi „Stajerc“, dovoli mi tudi malo prostorčka v tvojem cenjenem listu, da ti povem, kaj imam na srcu! Neki človek, o katerem smo pisali svoj čas večkrat in o katerem smo pričakovali, da se vsled naše kritike spametuje, nagnil se je zopet na hudo. Povsod se vmešava, povsod vtika svoj nos, mesto da bi se briga za svoja posla. Na primer bi spravil rad pošto od Miklavca v Žitaravas, v hišo, kjer bi mogel lahko prehovati, kakih in koliko časnikov, n. pr. „Stajercev“, dobivajo ljudje. Svojemu toplemu prijatelju in somišljeniku, ki je sicer mož „na veter“, pa bi pripomogel do boljšega zasluzka in „kšefta“. Vse politika! Sliši se tudi, da hočejo dvojezični poštni pečat. Menda so čez noč znoreli vsled slabe igre in slabega „kšefta“ pri gledališki predstavi in ne razumejo več nemškega jezika, ne nemškega poštnega imena. Oh ti presneti čudež! Gotovo 30 let smo imeli enojezični pečat, pa zavolj tega še nikdo ni zbolel, še manj pa znorel. Kar na enkrat pa zbolijo črnuhi na umu in le dvojezični pečat jih more rešiti norišnice. Ja, ja, povsod ista pesem: Dajte nam dvojezične pečate in napise na straniščih, potem nam je gospodarski in duševni napredek gotov! Res zadovoljni in priprosti ljudje, pa tudi srečni ljudje, da jim za take bedarije ne pomanjkuje časa. Seveda, pošteni ljudje denuncirajo in med ljudi trojiti nemir, to je pač lahek poklic. Poštenega dela pa taki ljudje itak niso navajeni. Vprašali bode: Kdo pa je voditelj in pokrovitelj takih neupolnih, velekoristnih in težavnih podjetij? Lahko ga spoznate, če vam navedem besede svetega pisma: „Hütet euch vor den Gezeichneten!“

Bajdiše nad Borovljami. Veliko se že pritožuje o slabi cesti, ki vodi iz Borovljan do nas. Resnica je, da zasipajo vedno plazi to pot. A še hujša se je bati. Cesto so do sedaj popravljali fužinski gospodje. Popravljali so jo za Fužine in tudi za Senske kmete. A v kratkem bode še slabše. Fužine se bojo pustile in preselile v bližnje Borovlje, cesto pa potem nihče ne bode popravjal. K večjemu tisti gospodje v Celovcu, ki širokoustno nebeški raj obljubujejo zapeljanim kmetom, ali

pa morda Senški fajmošter Mažej in občinski šribar. Deželni poslanec Kirachner p. d. Razaj se je že dosti potrudil za Sele in preudarjal je tudi da se zida to cesto na deželne stroške. Dosegel bi bil tudi to, kakor že marsikaj za Sele, a nevaležni in od tujih privrancenih hujšakačov nahujskani so glasovali Seljeni pridno proti temu vrlemu poslancu in njegovim tovarišem. Saj jim je bil tudi pri zadnjih državnih volitvah orglar ljubši nego njih bližnji sosed Seifritz, ker bolj sladko zagodi. Revni kmetje trpijo in se trudijo. Francej godi, farček pa se smeji... O sirote, ali vas „dohtar“ še ni dosti „obrojil“! Kako dolgo bode še hodil senške ovčice striti? Tudi s pašo je ravno tisto. Ko bi se držali kmeti v Selah prave poti in se ne dali zapeljati prvaškim oderuhom, ampak poslušali na svoje tovariše in poštene domače kmete, ki so boljše previdni, bila bi ohranjena še marsikatera stara pravica. Kaj pomaga, ko pišejo ti prvaki vse mogoče v svojih listih, ko nam kmetom pomagati ne zamorejo? Tudi zdaj tuli neki modrijan v „Korošcu“ o slabi cesti. Zakaj pa jo ne popravi, zakaj pa ne preudari, kdo naj jo popravi, če jo on ne zamore, čeravno je tako tehnično in kunšno izobražen, da je strah Morda dajo gospodje duhovni od tistih 4 milijonov, ki se jim vsako leto od lanskega naprej darujejo iz naših davkov, malo podpore... Kmet trpi. far se masti!

M

„... Slabo stanje kmetijstva čuti vsa truplo naroda; celo narodovo truplo boleha, ako postane kmetijstvo bolano; ako je bolezen zelo resna, je narod uničen. Vsako ljudstvo propade, ako propade njegovo kmetijstvo“.

Knez Bismarck l. 1884.

Novice.

Kaplan dr. Korošec, zakaj molčite? Na kmetškem shodu v Mestinju povedal je klerikalni posestnik Stoklaser, da mu je poslanec in kaplan dr. Korošec pisal, da „za sedaj na kakšno podporo po toči oškodovanim posestnikom niti misliti ni“. Gospod dr. Korošec, Vaši volilci Vas vprašajo javno, ali je ta izjava Vašega pristaša g. Stoklaserja resnična ali ne? Na dan z resnico!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Klerikalno-narodnjaške laži. Naš zadnji shod v Mestinju je bil tako znamenit, da mora tudi vsak pošten nasprotnik to priznati. Zato pa bluje nasprotno časopisje ogenj in žveplo, da bi zmanjšali pomen tega zborovanja v obeh javnostih. Nasprotniki se držijo gesla: „Le laži, laži kajti nekaj že ostane“. Ali s tem kažejo nasprotniki ljudstvu le svojo lažnivost, svojo podlost. Nesramno naravnost je pisal mariborski „Fihpos“ o shodu v Mestinju. Več kmetov, ki so bili na shodu in so potem čitali „Fihposovo“ poročilo, nam piše sledeče: „Zadnji Slov. gospodar“ je prinesel članek „Stajerčevi kmetški shod na Mestinju“, v katerem se nahaja do 32 laži! Te laži pa niso prišle od pri Smechu navzočih klerikalcev, ker so se nam ti preneumni zdeli. Pač pa je bil eden na shodu od „narodnjakov“, ki je celi shod štenografiral. Doma se je pa to štenografijo menda v pijanosti, narobe prestavil, tako da se mu je resnica v laž predrugačila. Tem lažem mož niti sam ni mogel verjeti, zato tudi ni poslal čekarijo „Domovine“ ali „Narodnemu listu“, pač pa „Slov. Gospodarju“, češ da ima dober želodec ter vsako laž dobro prekuha; ti vboji neumni klerikalci pa vse povzijejo; mi jim želimo dober tek! Kadar hoče kdo kako laž v svet spraviti, naj jo le izroči „Slov. Gospodarju“, ta ima nato patent av. Li-guarija... „Slov. Gospodar“ pa tudi lahko izprevidi, da ga s tem zasramujejo in ob „dobro ime“ spravljajo v kolikor ga ima še pri klerikalcih. Ti slabotneži itak vse podpisujejo, kar se jim predloži. Tako nam pišejo kmetje! V „Fihposovem“ poročilu je torej 32 laži!!! Zanimivo je pač tudi to, da je „Fihposov“ poročevalec hud „narodnjak“, „Pack schlägt sich, Pack verträgt sich“. Kadar se gre proti kmetu, takrat se združijo prvaški klerikalci prav hitro